

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. M. S.S.**, zastúpeného JUDr. M. G., advokátom so sídlom vo V. n. T., proti žalovaným **1/ M. D.D., 2/ Š. G.G.**, obom zastúpeným JUDr. M. O., advokátkou so sídlom v P., , **3/ N. J.J., 4/ H. S.** (údajne zomrela č.l. 121, poznámka ceruzkou), **5/ H. R., 6/ Ing. Š. S., 7/ S. S., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 4 C 115/2006, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. mája 2011, sp.zn. 1 Co 18/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalované 1/ a 2/ sú povinné zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 128,58 € do rúk alebo na účet JUDr. M.G., advokáta so sídlom vo V. n.T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 26. októbra 2010, č.k. 4 C 115/2006-86 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H., a to k parcele číslo X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 1 052 m², k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H., a to k parcele číslo X. - záhrady vo výmere 941 m², číslo X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 470 m², číslo X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 457 m², číslo X. - záhrady vo výmere 4 m², číslo X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 75 m² a tieto vyporiadal tak, že novovytvorené nehnuteľnosti tak, ako sú zapísané na geometrickom pláne a výkaze výmer Ing. P. z 12. júna 2004, číslo plánu 34331450 047/04, a to:

- parcelu číslo X. - záhradu vo výmere 480 m², číslo X. - zastavanú plochu vo výmere 470 m², číslo X. - zastavanú plochu vo výmere 9 m², ako aj parcelu číslo X. - záhradu vo výmere 4 m², zapísané na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H., prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu Ing. M. S.,

- parcelu číslo X. - zastavanú plochu vo výmere 448 m² a číslo X. - záhradu vo výmere 461 m², zapísané na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H., prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného 7/ S. S.,

- parcelu číslo X. - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 1052 m², zapísanú na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H., ako aj parcelu číslo X. - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 75 m², zapísanú na liste vlastníctva číslo X., k.ú. H. prikázal do podielového spoluvlastníctva žalovanej v 1/ M. D. a žalovanej 2/ Š. G. v pomere po jednej polovici. Ďalej zaviazal žalobcu Ing. M. S. vyplatiť žalovanej 3/ mal. N. J. za jej podiel sumu 267,- eur, žalovaného v 7/ S. S. vyplatiť žalovanej 3/ N. J. za jej podiel sumu 252,- eur, žalovanú 1/ M. D. a žalovanú 2/ Š. G., a to každú z nich vyplatiť žalovanej 3/ mal. N. J. za jej podiel sumu po 98,- eur, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcu, žalovaného 7/ a žalované 1/ a 2/ nezaviazal na úhradu za ich podiel ostatným žalovaným. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Poukázal na ustanovenia § 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 141 ods. 1 a § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s prihliadnutím k stanovisku stavebného úradu Mesta H., k tej skutočnosti, že prichádza do úvahy reálna deľba tak, ako to navrhol žalobca a súhlasili s tým aj ostatní podieloví spoluvlastníci, zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov tohto konania (keďže k mimosúdnej dohode medzi podielovými spoluvlastníkmi nedošlo).

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. mája 2011, sp.zn. 1 Co 18/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Mal za to, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa má podklad v zistení skutkového stavu. So súdom prvého stupňa sa stotožnil aj v aplikácii ustanovení § 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 142 ods. 1 ods. Občianskeho zákonníka. Poukázal na fakt, že v predmetnej veci bol podkladom vypořádania podielového spoluvlastníctva geometrický

plán č. 34331450047/04 z 12. júna 2004, vyhotovený geodetom Ing. P. voči ktorému účastníci konania nevzniesli zásadne rozporné pripomienky. Konštatoval, že žalované 1/ a 2/ v priebehu konania jednoznačne deklarovali, že s takto navrhovaným spôsobom rozdelenia nehnuteľností súhlasia a po opakovaných otázkach zo strany súdu obe žalované potvrdili, že súhlasia s návrhom žalobcu a nežiadajú vyplatenie náhrady za spoluvlastnícky podiel, čo je nepochybne zistené v zápisniciach o pojednávaní a v zápisniciach o výsluch žalovaných 1/ a 2/. Mal za to, že nepriznanie náhrady za spoluvlastnícke podiely nehnuteľností nemožno hodnotiť ako vyvlastnenie bez náhrady alebo porušovanie ústavných práv žalovaných 1/ a 2/, pretože tieto sa v priebehu prvostupňového konania jasne vyjadrili, že tieto náhrady nežiadajú a svojich náhrad za podiely sa takto výslovne vzdali. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 1/ a 2/. Namietali, že procesný postup oboch súdov bol nesprávny, že vydaniu takýchto rozhodnutí nepredchádzalo zákonné konanie súdu, v ktorom by bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov všetkých účastníkov, ako aj rovnaké procesné postavenie účastníkov v konaní. Uviedli, že síce súhlasili so zrušením podielového spoluvlastníctva a žiadali reálne rozdelenie podľa výšky spoluvlastníckych podielov, žiadali ale prikázať reálnu časť zo spoločnej veci, tú časť, ktorá zodpovedá výške ich spoluvlastníckeho podielu, ktorú ako vlastníčky do rozhodnutia súdu vlastnili v ideálnom pomere k veci. Ďalej uviedli, že nikdy nesúhlasili, že v prípade, ak by ich podiely po vyporiadaní boli vo výmere menšie, že nepožadujú za ne primeranú náhradu. Konania súdov označili za špekulatívne a účelové, čomu podľa ich názoru svedčí aj konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia, že „po opakovaných otázkach zo strany súdu obe žalované potvrdili, že súhlasia s návrhom žalobcu a nežiadajú vyplatenie náhrady za spoluvlastnícky podiel, čo je nepochybne zistené v spise v zápisniciach o pojednávaní a zápisniciach o výsluchu žalovaných 1/ a 2/“, čo neoprel ani dátumovo ani označením čísla listu súdneho spisu. V konaní ďalej namietali aj nesprávne právne posúdenie veci. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol dovolanie zamietnuť a zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaní 3/ až 6/ (7/) sa k dovolaniu písomne nevyjadřili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaných 1/ a 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237

písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľiek, že ich súdy svojím postupom ukrátili v práve na spravodlivý súdny proces dovolací súd uvádza, že podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Porušenie práva na spravodlivý proces spájajú dovolateľky so skutočnosťou, že v konaní súhlasili so zrušením podielového spoluvlastníctva a žiadali reálne rozdelenie podľa výšky spoluvlastníckych podielov, žiadali prikázať reálnu časť zo spoločnej veci, tú časť ktorá zodpovedá výške spoluvlastníckeho podielu, ktorú ako vlastníčky do rozhodnutia súdu vlastnili v ideálnom pomere z veci. Nikdy sa nevyjadrili, že v prípade, ak by súd rozhodol, že by ich podiely po vyporiadaní boli vo výmere menšie, že nepožadujú za ne primeranú náhradu. Vytýkali odvolaciemu súdu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, kedy (s poukazom na číslo listu, prípadne dátum pojednávania) sa vyjadrili, že súhlasia s návrhom žalobcu a nežiadajú vyplatenie náhrady za ich spoluvlastnícke podiely.

Obsah spisu nesvedčí opodstatnenosti námietok žalovaných 1/ a 2/. Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa z 26. októbra 2010 (č.l. 79-82 spisu) dovolací súd zistil, že žalovaná 1/ na pojednávaní potom, ako sa právny zástupcu žalobcu vyjadril, že „trvá na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam podľa ním podaného návrhu“ (strana 2, ods. 5 zápisnice), žalovaná 1/ vo svojom mene, ako aj v mene žalovanej 2/ doslovne uviedla : „po ozrejmění návrhu žalobcu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva udáva, že s návrhom v celom rozsahu súhlasí“ (strana 2, ods. 6 zápisnice). V zápisnici z tohto pojednávania je ďalej zachytené, že po vyhlásení dokazovania právny zástupca žalobcu priamo do zápisnice nadiktoval znenie rozsudku (ktoré sa následne premietlo aj do výroku rozsudku), ostatní žalovaní na záver uviedli, že proti vyššie uvedenému nemajú žiadne námietky (str. 3, ods. 2).

Aj námietku žalovaných 1/ a 2/, že v konaní nebolo zabezpečené rovnaké procesné postavenie účastníkov konania, dovolací súd považuje za neopodstatnenú.

Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by v prejednávanej veci súdy v prípade dovolateliem nerešpektovali niektoré z týchto práv. Nič tiež nenasvedčuje tomu, že by nezachovali rovnosť účastníkov konania alebo že by niektorú z procesných strán na úkor druhej zvýhodnili. Dovolanie preto podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné nie je.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalované 1/ a 2/ v dovolaní namietajú, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanými 1/ a 2/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako

smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 5 vyhlášky vo výške 121,17 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] predstavuje spolu 128,58 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. apríla 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová